

עת"א 53148/05/14 - ש.ה. נגד משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר- מחלקת האסיר, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 53148-05-14

בפני כב' השופטת מיכל ברנט

העותר ש.ה. (אסיר)

נגד

המשיבים

1. משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר
2. מדינת ישראל

החלטה

העותר מרצה 4 שנות מאסר שמניין מיום 21.9.11 בגין עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ואיומים, מסווג לקטגוריה א', אסיר אלמ"ב.

על פי כתב האישום, העותר תקף אדם על רקע חשד כי ניהל קשר רומנטי עם בתו, ובהמשך איים על בתו כי יהרוג אותה ואת אותו אדם.

העותר מלין על החלטת המשיב שלא לשלבו בסבב חופשות.

לטענת העותר הוא המתין כשנתיים לשילובו בקבוצה טיפולית המתאימה לנתוניו, עתה משולב מזה כחצי שנה במחלקת קש"ת, ועדת אלמ"ב שהתכנסה בעניינו ביום 24.3.14 קבעה כי לא נשקפת ממנו מסוכנות ביציאה לחופשות, ועל כן לא התנגדה ליציאתו לחופשות, בכפוף להתרשמות הצוות הטיפולי עם העמקת הטיפול. כיום, בחלוף מעל שלושה חודשים, ומשהעמיק בטיפול, אין נימוק ממשי בידי הרשות להתנגדות לחופשותיו והתנגדות גורמי הטיפול הינה כללית ואינה מתייחסת לנתוניו הקונקרטיים.

המשיבה מתנגדת ליציאתו של העותר לחופשות, ונסמכת בהתנגדותה על עמדת גורמי הטיפול, ולפיה העותר נמצא בראשיתו של תהליך טיפולי, יש צורך להמשיך ולהפחית את הסיכוי להישנות עבירות דומות מצד העותר ועל כן בשלב זה "טרם בשלו התנאים להוצאתו לחופשה".

ב"כ הצדדים מסכימים - אם כן - על חשיבות שילובו של העותר בהליך הטיפולי, ומסכימים הם כי תנאי מתנאי הוצאת אסיר לחופשה הוא השתתפותו בקבוצה טיפולית והפקת תועלת ממנה, אלא שחלוקים הם בשאלה האם העותר הפיק

די תועלת מהטיפול ברמה המספיקה בשלב זה לשילובו בסבב חופשות.

עיינתי בהתייחסות ראש תחום טיפול ושיקום בבית סוהר רימונים מיום 17.6.14, ממנה עולה כי העותר מצמצם מאחריותו למעשים המיוחסים לו, אף כי מביע חרטה עליהם, נמצא בשלב הסתגלות והיכרות עם תכני העבודה והטיפול, פאסיבי בקבוצות ואינו משתתף באופן פעיל בנעשה במחלקה. בנסיבות אלה סבורים גורמי הטיפול כי העותר זקוק להפנמה ראשונית ולהעמקה של התכנים העולים במחלקה באופן כללי וסביב נסיבות ביצוע העבירה בפרט, על מנת לשנות דפוסי חשיבה ולהפחית הסיכוי להישנות עבירות דומות.

לא מצאתי כי התייחסות זו הינה כללית כטענת ב"כ העותר. העותר בחר בדרך הנכונה וקיימת התקדמות חיובית, אולם קצב ומידת ההתקדמות בטיפול הינם אינדבידואליים, ולא מצאתי לנכון להתערב בשיקול דעתם של הגורמים המקצועיים באשר להתרשמותם ממידת בשלותו לצאת לחופשות לעת הזו.

כזכור, אין בית המשפט שם את שיקול דעתו תחת שיקול דעת הרשות, אלא אך נדרש לבחינת סבירות החלטתה.

לאור האמור, הנני דוחה את העתירה.

גורמי הטיפול מתבקשים לבחון את עניינו של העותר בשנית תוך 60 יום מהיום.

המזכירות מתבקשת לשלוח העתק ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ז תמוז תשע"ד, 25 יולי 2014, בהעדר הצדדים.